

Fekete István: Múlik a nyár

Bíbor bükklevél kalapja mellett,
szárazág-bottal köhécselve jár,
lába nyomán vadvizek fakadnak,
s zörren a szélben a tengeriszár.

Szeme sarkában ezüst pókháló,
s a fény az arcán öregesen nevet,
ha kong a hordó, és csordul a must
nyár szőlőhegyén, ha áll a szüret.

Alkonyba tűnik, ködbe enyészik,
aszott kezére dérharomtatapad,
ruhája régi pompáról beszél,
színes, ragyogó, bár itt-ott szakadt.

Öreg tarisznya húzza vállát,
melyet vinni már alig-alig győz,
Sírón susog a nádszál utána,
nyár végi úton ott ballag az Ősz

